



Z. M. CHOTUTICKÝ

ČESKÁ BEDNA

Copyright

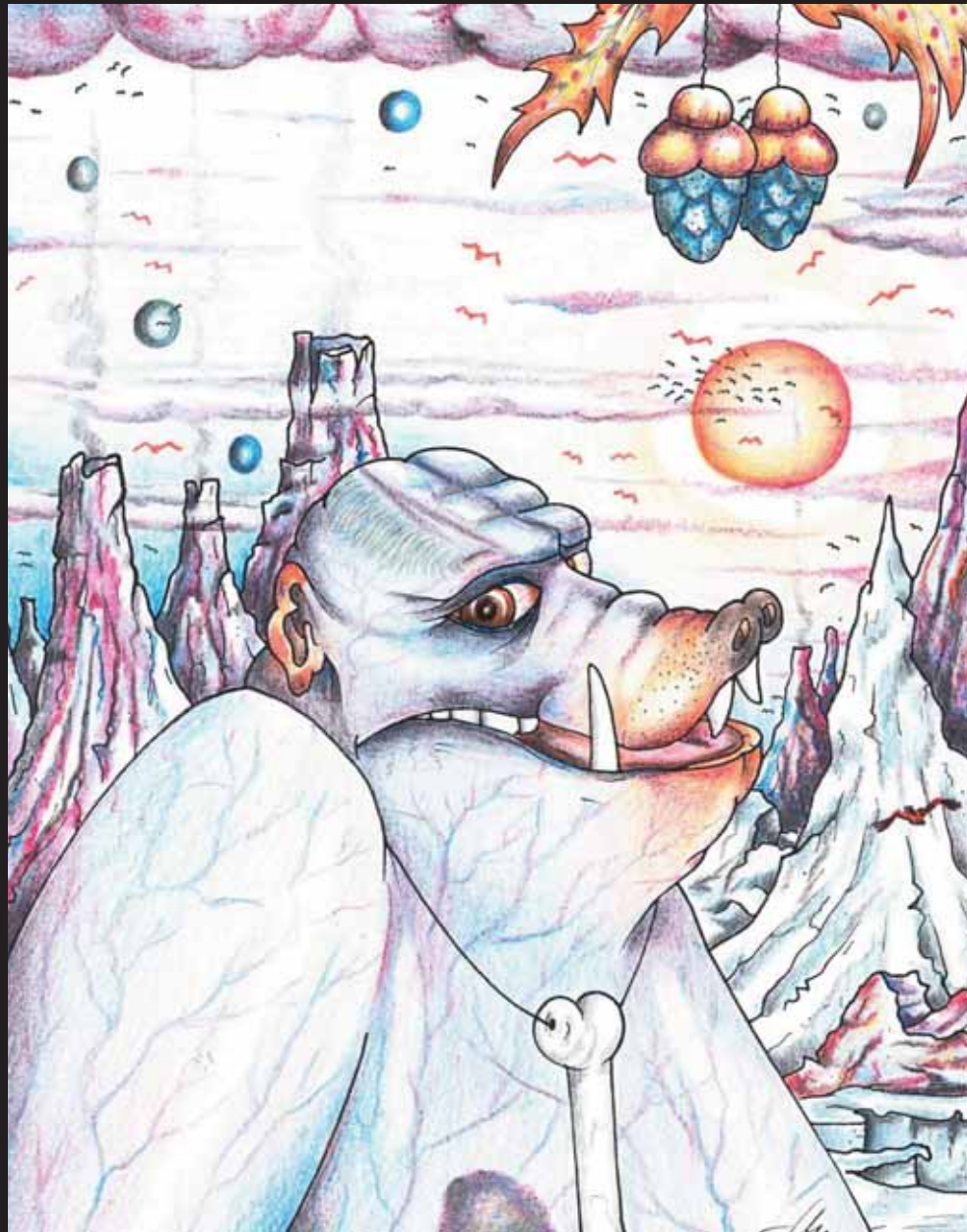
Autor: Z. M. Chotutický

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2013

ISBN:

978-80-87856-69-7 (pdf)



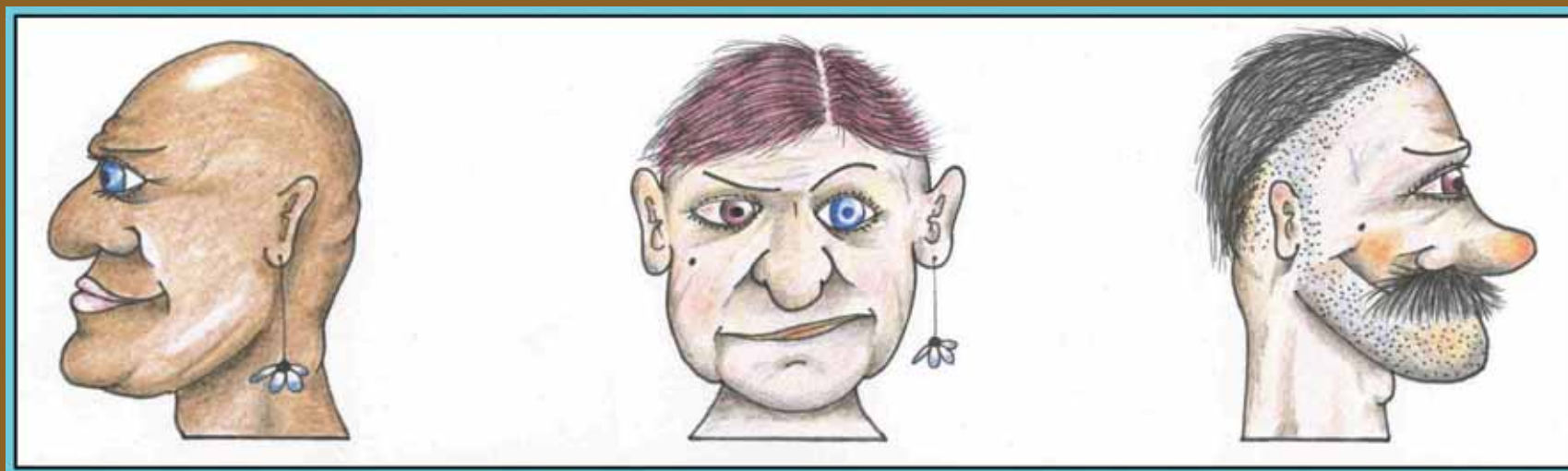
JEN VSTUPTÉ, VSTUPTÉ!



TAKTO TO ZAČÍNÁ



A TAK TO KONČIVÁ



JE TO MOŽNÉ?

V ČR ANO

Z. M. CHOTUTICKÝ

ČESKÁ BEDNA

BAJAJA

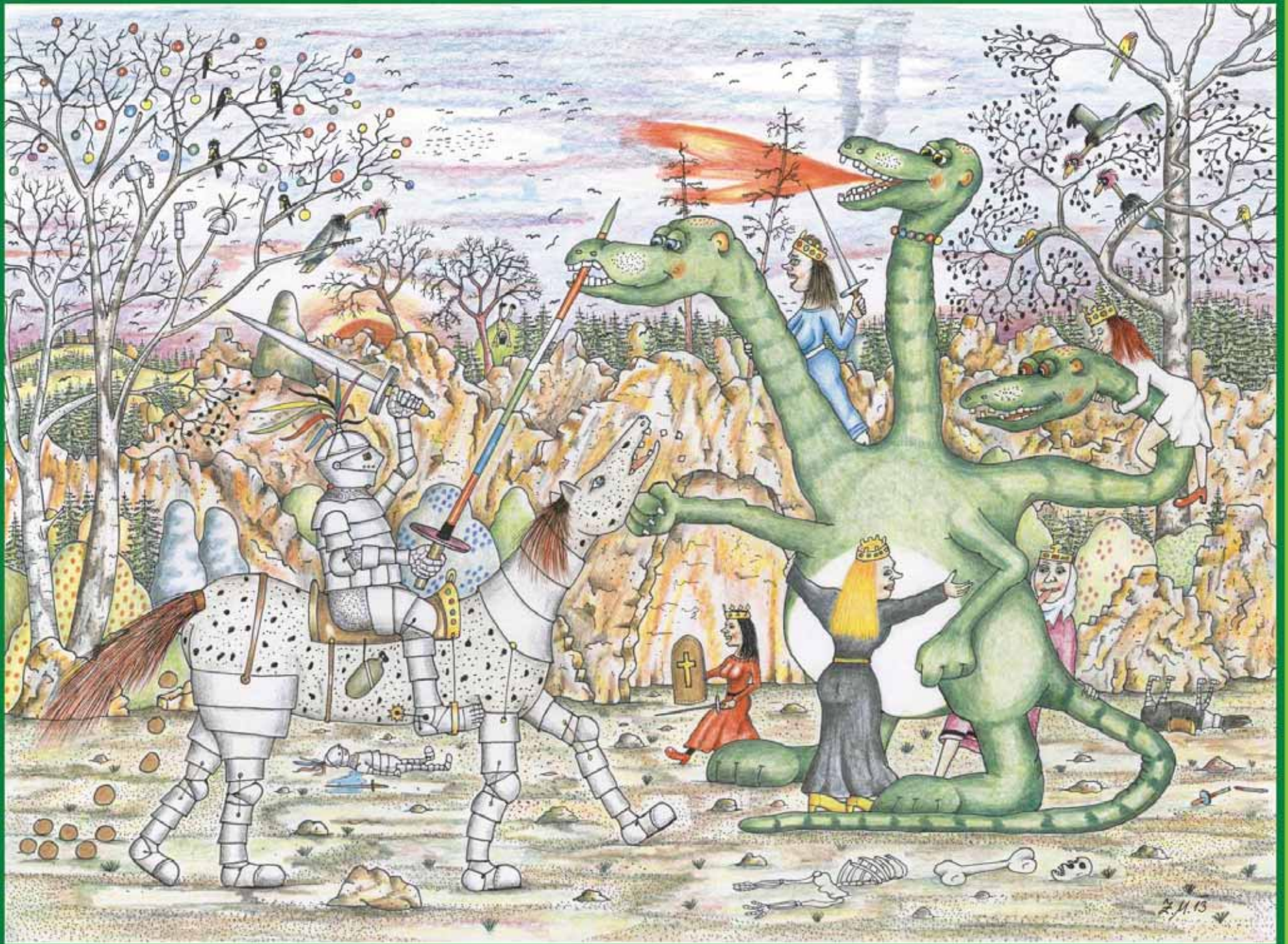
Čas od času se stane, že se zboří nějaký mýtus, že to, co bylo léta zažité a uváděno jako nezpochybnitelný fakt, je zcela jinak. A tak se stalo, že i v zahraničí uznávaný historik a pátrač Josef Šťoural uveřejnil překvapivá fakta a dosud mi píše z Havlíčkova Brodu, že má jasné důkazy o svých objevech. Jistě každého zaujme velmi zajímavé zjištění, jak to vlastně bylo s princem Bajajou.

Byla dvě sousední království, jedno chudší a druhé o trochu bohatší. V tom prvním byla mírná chudoba způsobena rozmařilostí dcer i manželky krále Frfni II. Ve druhém se dařilo o něco lépe, jelikož král Alfonz měl pouze dva syny a sám byl již jednou nohou v hrobě, takže neměl žádnou velkou spotřebu. Plesy a bály ho nebavily a jistě by se po prvním tanečku sesypal k zemi. Moc toho nesnědl a kuchtíkům zůstávalo plno zbytků, které si tajně různými fígly odnášeli domů a mnozí s nimi ještě kšeftovali. Synové byli líní někam vyrazit a tak se dost ušetřilo. Bylo jistě dobrým zvykem, že v každém správném království se pohybovalo plno darmošlapů, darmožroutů, různých nepostradatelných příživníků a poradců. Ti pomáhali svému králi nést břímě zodpovědnosti a hlavně ulehčovali těžkou práci královu mozku, který musel obsáhnout tolik záležitostí, že si rád s nějakou tou prkotinou nechal poradit. Alfonz měl poradce dva. Jeden byl Čech jak poleno, druhý Němec. Netrvalo příliš dlouho a král Alfonz se odebral tam nahoru, aby zjistil kolik mu napočítají hříchů a je-li v nebi pro něho místo. Vlady se ujali oba synové, a i když se narodil každý jindy, byli oba stejně staří. To víte, Alfonzov. Vládli tedy rukou společnou a kupodivu se nehádali, jelikož byli líní vést nějaké rozepře. Navíc, na co mají poradce? Rádcové radili, až se z nich kouřilo. Jeden syn už byl z těch výmyslů a blábolení tak unavený, že na každou přednesenou věc, nápad nebo připomínku odpovídal českému rádcovi: „Ba!“ a německému: „Ja, ja!“ Takto se zrodila přezdívka Bajaja. Druhý syn byl sice také řádně pohodlný, ale aby

občas trošku poškádlil bratra a dvořané aby měli nějaké to povyražení, navíc se nenaučil německy, neboť učení bolí, tak českému rádci odpovídal: „Ba!“ a vlastenecky natruc německému: „Ne, ne!“ Za to vysloužil jméno Banene. I stalo se, že se jim zapálila lýtka a v hlavách to dunělo.

Naštěstí bylo v sousedním království z čeho vybírat. Čtyři dcery, chtivá a ještě zachovalá matka, kterou Frfňa zanedbával. Takže houby zle. Stačilo se jen sebrat a vyrazit. Trvalo dlouho, než se oba princové rozhoupali k nějaké akci a jak víme, kdo pozdě chodí, sám sobě škodí, nemohlo to dopadnout jinak. A co horšího, v rokli se usadil drak. Byl to starý mládenec a v podstatě již ani od života nic nechtěl kromě klidu. Všem v království bylo divné, že drak nemá žádné požadavky a lidi začali reptat. Jak oni k tomu přijdou, když má pan král čtyři dcery a drak neslupne ani jednu. I královské rodině to bylo trapné a proto vyslali do dračí sluje nejstarší dceru. Stejně o ní nebyl zájem a v pokladně se usadily myši. Princezna se nevracela a tak byli všichni na nějakou dobu spokojeni.

Jednou se ale přihodila divná věc. Pasáček, který si rád zapytlačil, objevil v lese kromě stop divé zvěře i otisk dámského střevíčku. Za objevení této stopy vyfasoval o deset ran navíc. Byla to lekce do života. Zanedlouho se novina roznesla po celé zemi. Všem vrtalo hlavou, co se vlastně přihodilo. Nejvíce zvědavé byly samozřejmě královské dcery a matka. Proto se rozhodly vše vypátrat. Král naoko truchlil a rozmlouval jim nebezpečnou cestu. Ve skutečnosti se v něm ale, vyčerpán dlouhým životem mezi tolika ženami, rozhořela jiskra radosti a naděje. To bude život! Konečně klid! A to se také stalo. Baby si sbalily to málo co na hradě ještě zbylo a vyrazily. Královi, i když zrovna přšelo, se zdálo to pozdní odpoledne slunečné a vzduch čerstvý jako po ránu. To bude něco! Kávička, doutníček, odpočinek a rybaření. Zkrátka úžasný podzim života. Dokonce se začala plnit i královská pokladna.



2.11.13

V sousedním království to šlo ale od desíti k pěti. Pokladna prázdná, princové trpěli nadváhou a někteří dvořané roznášeli drby, že prý jsou jak vepři. Patolízalové to zaobalovali a tvrdili, že jsou jen dobře rostlí. Zsvěcený ale věděl, že první tvrzení mělo k pravdě hodně blizoučko. Pomalu nebylo na bujně večírky a žranice. Situace dozrála k nutnosti rychlého řešení neutěšeného stavu. Mnozí dvořané odešli raději do služby k sedlákovi, kde dostali za práci alespoň najíst. Někteří z nich dokonce říkali, že se jim to tuze líbí a chtěli by již stále pracovat. Jak jim toto tvrzení dlouho vydrželo, není bohužel dnes známo. Na zámku začali pomalu loupat houby ze zdi na smaženici a tak nezbyvalo rádcům nic jiného, než konečně použít mozky a něco vykoumat.

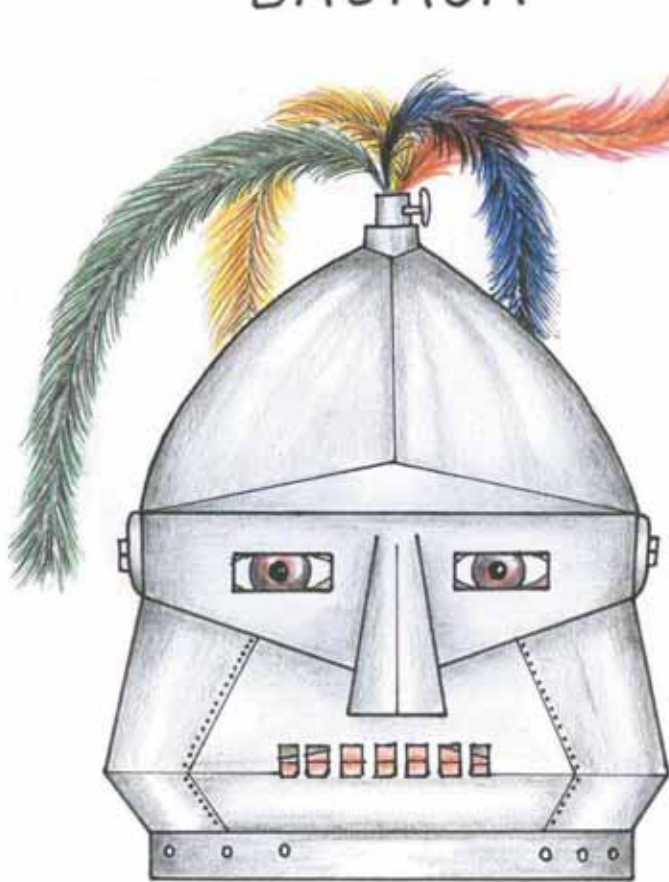
Jednoho dne, v 11, 20 hod., když se princové trochu prospali, ptali se rádcové Bajaji, jestli by nebylo dobré vysvobodit princezny a dopomoci si tak k lepšímu životu. Každý by měl jednu, jsou přece dohromady čtyři. Matinku by nechali drakovi. Princ odvětil bez rozmýšlení: „Ba, ja, ja!“ Pak se ptali druhého prince, zda by nebylo moudré ponechat princezničky osudu, že chudý život, který je čeká, bude vlastně báječný, protože chudoba cti netratí. Ještě chtěli pokračovat, ale princ se rozlítil a zvolal: „Ba, ne, ne! !“ A tak bylo rozhodnuto, oba souhlasili s výpravou do boje. Zbylí dvořané provolávali slávu, že jim svítá naděje a nebudou muset něco dělat, jako ti, co nevydrželi a odešli. Ihned byli povoláni zbrojmistři a kováři, aby vyrobili nová brnění, neboť do těch starých se již princové nevešli. Zanedlouho, za neutuchajícího jásohu všech, vyrazili Bajaja a Banene na nebezpečnou akci do dračího údolí.

Zbytek si lze již jen domýšlet, neboť není očitého svědka. Dr. Šťoural ale přece jen něco vyšťoural. Objevil totiž pět deníčků, které se kupodivu dochovaly. Bylo jasné, že každý měl jiný rukopis. Zapsáno v nich bylo spousta pitomostí, jak už to u žen bývá. Jedno však měly společné a to drobnou poznámku asi uprostřed záznamů. To dokazuje, že po události žily tyto ženy ještě dlouhá léta. Záhadná

zprávička zněla u všech pěti deníčků v tomto duchu: „Přijeli dva tlust'oshi v brnění a byli drzí. Proto dostali, co si zasloužili. Nakonec pohřbeni pod starým dubem, koně snědl drak:“

Věřte, nevěřte, dr. Št'oural je přesvědčen, že to tak bylo. Pro tuto hypotézu svědčí i fakt, že v jednom deníčku je ještě jedna nenápadná poznámka a je jasné, čím byl: „Dcery mě už neposlouchají a skotačí často s Pepou (zřejmě drak). Jeho dvě ze tří hlav na mě dnes vyzývavě mrkaly. Tak se těším. “

BAJAJA



BANENE

